

Есеннитѣ листа.

Идете на чардака и попитайте най-охранената котка: „Е, какъ сте?“ и вие ще получите слѣдния отговоръ:

— Благодаримъ. Слава Богу. . . Добрѣ сме. . . Не, знаете ли, само едно е лошо: навѣдиха се много котки, а и млѣкото, и месото, и хлѣбътъ го даватъ съ купони. . . та не достига за всички. . .

И ще се занижатъ жалби и претенции безъ край..

Бждете добри, — слѣзте въ избата и попитайте която и да е охранена, тлѣста мишка за сжщото, — и вие ще получите дословно сжщия отговоръ.

Обърнете се съ сжщия въпросъ къмъ кой да е жребецъ, къмъ коя да е свиня, даже и къмъ малкитѣ прасенца, — все сжщото до безкрайность. . .

Наскоро, прѣзъ есенъта, азъ минахъ край една гора. Гледамъ, вѣтрътъ отвѣва купчина златошита отъ есенъта окапали листа. А всрѣдъ тѣхъ неизказана веселба цари. Едни се изкачиха много нагорѣ и почнаха да викатъ: — Охо, колко е високо, колко е високо! . . . А други тичатъ изъ полето, прѣскачатъ, прѣхвъркватъ и викатъ на дружитѣ си: — Здраве се дръжте, настигаме ви! . . .

Азъ гледамъ тая весела дружина и имъ казвамъ: